

om, at de almindelige Regler for Straf og Erstatning har Gyldighed uden Hensyn til de i samme Paragraf i øvrigt fastslaaede Regler. Udvalgets Flertal ønsker til Begrundelse herfor ikke blot at pege paa, hvad Bemærkningerne til Lovforslaget fremhæver, at den paagældende Bestemmelse maa anses for overflødig, da de almindelige Regler om Straf og Erstatning altid vil være gældende, naar ikke andet er fastslaaet, men tillige at pege paa det uheldige i, at en saadan Bestemmelse staar i nogle Love og ikke i andre, idet man modsætningsvis derudfra kunde forledes til den Fejlslutning, at hvor Regelen ikke udtrykkelig er fremhævet, har den ej heller Gyldighed.

I øvrigt tiltræder Flertallet Lovforslaget.

Et *Mindretal* (Bækgaard, S. C. Nørgaard, K. Pedersen og Stensballe) har altid gerne været med til Afhjælpning af uforskyldt Nød, og Partiet har vist sin Villighed dertil gennem den Lovgivning, som det selv har gennemført eller har medvirket til at gennemføre. Resultatet er da ogsaa derigennem blevet dette, at vort Land, hvad Sociallovgivning angaar, staar i forreste Række.

Dette Lovforslag indeholder efter Mindretallets Opfattelse imidlertid saadanne Bestemmelser, dels i Henseende til en yderligere Befæstelse af Fagforbundenes Magtstilling over for Arbejdsløsheds-kasserne gennem den Udelukkelse fra Statsstøtte til Lands-Kasser, der omfatter forskellige Fag, som foreslaas gennemført, og som ene og alene vil ramme „Kristelig Arbejdsløsheds-kasse“, og dels i Henseende til Merudgifter til Understøttelser, at Mindretallet ikke ser sig i Stand til at medvirke til Gennemførelsen, idet dette for det sidste Omraades Vedkommende er af den Opfattelse, at den Situation, som Regeringens økonomiske Politik har ført Landet ud i, er saaledes, at det ikke kan anses forsvarligt at øge Understøttelserne.

I Henhold hertil stiller Mindretallet nedenstaaende Ændringsforslag Nr. 1, 3, 4,

5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 23, 25, 26, 28 og 29.

Nr. 1 til § 1. Mindretallet erkender ikke mindst Nyttens af den Kontrol, der udøves af Arbejdsanvisningskontorerne gennem Eftersyn hos Afdelingerne ude i Landet, og finder samtidig Anvisning gennem Arbejdsanvisningskontorerne mere betryggende end gennem Kasseafdelingerne og kan af disse Grunde tiltræde en Udvidelse af Arbejdsanvisningskontorenes Antal, ved at flere Kommuner med tilsammen 10 000 Indbyggere kan oprette et Arbejdsanvisningskontor i Stedet for, at der efter Loven nu skal være en Kommune med 10 000 Indbyggere for at oprette et nyt Arbejdsanvisningskontor, men mener dog, at den hidtil eksisterende Begrænsning med Hensyn til Anvisningernes Antal pr. Aar pr. Kontor bør bibeholdes, hvorfor Ændringsforslaget er stillet om Bevarelse af Lovens Bestemmelser i sidstnævnte Henseende.

Nr. 3 til § 1. Mindretallet er af den Opfattelse, at Udgifterne til Arbejdsanvisningskontorerne som hidtil bør lignedes direkte paa Sognekommunerne.

Nr. 4 til § 4. Ophævelsen af § 6, Stk. 3, skaber en Tvangsordning til Fordel for de faglige Kasser, som Mindretallet bestemt maa modsætte sig, idet det her i Landet som i flere andre Lande bør være saaledes, at der foruden Adgang til faglige Kasser ogsaa ved Siden af kan være Kasser med Statsstøtte, der omfatter Arbejdere fra alle Erhverv, saaledes som Loven blev ændret i 1927. Mindretallet finder Overgrebet, hvis det gennemføres, saa meget større, som de ændrede Forhold alene vil ramme enkelt Kasse, nemlig „Kristelig Arbejdsløsheds-kasse“, der i de ca. 10 Aar, hvori den har bestaaet med Statsstøtte, har arbejdet sig op fra et Par Hundrede Medlemmer til et Par og tyve Hundrede Medlemmer, og der er da ogsaa til Udvalget indkommet Protestadresser mod Ophævelse af Paragraffen paa, efter hvad der er meddelt i Udvalget, i alt over 37 000 Underskrifter fra Folk af alle Partier.

Til Understregning af Mindretallets